

Prins Gifmild.

Stjerne, Oscar,

81 A Br.

National Library
of Sweden

STJERNE, O.

NORDANBYGD

LULEÅ DEN 14 NOVEMBER 1905

ELEVFORBUNDETS I
BODEN ÅRSSKRIFT

UTGIVVARE:
JOH. HALLBÄCK

PRINS GIFMILD

*I tätande vinterskuggor grå
sägners gestalter i rummet gå.*

*En falnande brasa brinner på härd —
jag ser en strålande undervärld.*

*En gummröst, sliten, gammal och gäll
berättar sagor i stjärnklar kväll:*

*Prins Gifmild var kungens fagraste son,
en himmelens skänk, ett himmelens lån.*

*Hans hy var så skär, hans blick så klar,
som den första vaknande våren han var.*

*Och prins Gifmild red kring rike och land
och slösade skatter med gifmild hand.*

*Han gaf sin krona, han gaf sitt gull —
Det gjorde han allt för prinsessans skull.*

*Prinsessan, som sof i fjärran skog,
törnrosprinsessan, den minnes ni nog! —*

*Han gaf sina ögons soliga glans
åt allt det grå, som i världen fanns.*

*Han gaf sitt hjärtas rödaste blod
Åt folk, som ej gäfvans värde förstod.*

*Han formade språkets tröga ord
Till de vackraste visor, som sjungits på jord.*

*De glänste som blommor i färgrik dräkt —
dem gaf han mänskornas trötta släkt.*

*Men folket suckade tungt: hå, hå —
den prinsen, den prinsen, hur skall det gå!*

*Men prinsen talte: »hvi grämer ni er?
jag äger dess mera, dess mera jag ger.*

*Nu hafver jag gifvit krona och gull
och skatter och allt för prinsessans skull.*

*Nu vandrar jag arm och ensam omkring
och äger på jorden väl ingenting.*

*Men aldrig var solnedgången så röd —
jag skänker er alla dess rosors glöd.*

*Jag äger dess mera, dess mera jag ger,
dess mera blind, dess mera jag ser.*

*Jag vet, att prinsessan vaknar en gång
vid ordets och gärningens väckande sång.»*

*Det var prins Gifmild, en konungason,
han gick omkring till förakt och hån.*

*Men hinner han en gång prinsessans skog,
när allt han har gifvit, så vaknar hon nog.*

OSCAR STJERNE

